

Een amulet voor Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Een amulet voor
Arendsoog*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1965

© P. Nowee, 1965

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1030 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1144 7 (hardback)

ISBN 978 90 480 1090 7 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een bruiloft met een vreemde afloop

Ann Stanhope stond duizend ANGSTEN uit, terwijl ze aan de arm van haar broer statig het feestelijk versierde vertrek binnenschreed. Nou ja... Laten we zeggen, dat ze haar uiterste best deed om te 'schrijden'. De waarheid was, dat ze wanhopige pogingen deed om de lange passen van haar broer bij te houden.

'In 's hemelsnaam, Bob, rên niet zo,' smeeke ze fluisterend. Haar gezicht was rood van inspanning en opwindig. Veronderstel, dat ze nu over de zoom van haar lange jurk zou struikelen... Haar eerste lange jurk...! Er liep een rilling van afgrijzen over haar rug bij de gedachte aan de flater die ze dan zou slaan.

Bob Stanhope – in Arizona en ver daarbuiten bekend onder de bijnaam Arendsoog – hield zijn pas iets in. 'Zo beter, zusje?' vroeg hij plagend.

Ann slaakte een zucht van verlichting. 'Je sleurde me bijna over de vloer,' overdreef ze. 'De mensen moeten wel gedacht hebben...'

Arendsoog keek Witte Veder aan, die aan de andere kant van Ann liep, en knipoogde nauwelijks zichtbaar. Er gleed een glimlach over het gezicht van de Indiaan.

'De mensen hebben ons nog niet eens opgemerkt,' zei Arendsoog. 'Ze hebben het veel te druk met het bruidspaar.'

Het bruidspaar! Ann was het helemaal vergeten. Als je voor de eerste keer in je leven een officiële uitnodiging kreeg om op een bruiloft te komen – en nog wel in het lang – mocht niemand het je eigenlijk kwalijk nemen, dat je met je gedachten meer bij je eigen jurk dan bij het bruidspaar was! Nu haar broer haar echter op het bruidspaar opmerkzaam had gemaakt, rekte ze haar hals om er een glimp van op te vangen. Het was echter vergeefse moeite. Er waren zoveel genodigden, dat de bruid en de bruidegom geheel aan het oog onttrokken werden.

'Even wachten. Je komt zo aan de beurt om te kijken of jouw jurk mooier is dan de jurk van de bruid,' plaagde Arendsoog. Ann voelde zich betrappt. Die broer van haar had altijd alles door! 'Je bent een vervelende knul,' viel ze uit.

Arendsoog bleef een ogenblik staan en keek naar de ruggen van de mensen, die het bruidspaar als het ware omsingeld hadden. Onze vriend, die het bar benauwd had in zijn gesteven shirt, kreeg medelijden met het 'gelukkige' paar. Plotseling kwam er beweging in de massa. De mensen deinsden uit elkaar, een vrouw in een opvallend rode jurk slaakte een gillette en een van de mannelijke omstanders kon nog net zijn pijp opvangen, die door zijn buurman uit zijn hand geslagen werd. Al met al had het er veel van weg of er een wals tussen de feestgangers doorgerold werd! Arendsoog begon zich juist verwonderd af te vragen wat er aan de hand was, toen er een vuurrood hoofd zichtbaar werd op de hoogte van de knieën van de achterste mensen. Het hoofd werd gevolgd door een nek, een borst en even later verscheen ook de rest van een klein, dik mannetje. Hij kwam -niet onmiddellijk overeind, maar begon eerst omstandig de zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd te vegen.

Arendsoog grinnikte. 'Zal ik u even helpen, mister Hemdon?' vroeg hij, terwijl hij de dikke man een hand toestak.

Mister Hemdon liet de zakdoek zakken en keek de jongeman, die voor hem stond, strak aan. Er verschenen denkrimpeltjes in zijn voorhoofd. 'Bob... Bob Stanhope... Nee toch!' mompelde hij ongelovig.

'Inderdaad,' antwoordde Arendsoog glimlachend. Onwaarschijnlijk snel stond mister Hemdon plotseling overeind. 'Maar... maar dan moet dat de kleine Ann zijn!' riep hij uit. Hij greep de handen van Arendsoogs zuster en kuste haar op beide wangen. 'Kindje, kindje,' mompelde hij. 'De laatste keer dat ik je zag was je zó...' Om aan te geven hoe groot Ann wel was geweest, of liever hoe klein ze wel was geweest, hield hij zijn handen ongeveer tien centimeter van elkaar. 'Ik vergeet het nooit...' ging hij half in gedachten verder. 'Als ik je optilde, begon je altijd onmiddellijk te krijsen als een speenvarken.'

Ann kreeg een kleur als een pioenroos. Ze vond het gesprek helemaal niet prettig.

'En je moeder, Bob?' ging mister Hemdon verder. 'Waar is je moeder? Is zij niet meegekomen?'

Arendsoog schudde het hoofd. 'Moeder durfde de lange reis niet aan. Ze heeft me echter gevraagd u hartelijk geluk te wensen met het huwelijk van uw dochter,' antwoordde hij.

'Dank je, Bob. Dank je,' zei mister Hemdon. 'Een beetje geluk kan ik best gebruiken. Want zonder geluk word ik anders vanavond nog een keer onder de voet gelopen.'

Arendsoog schoot in de lach. Het gevaar was niet denkbeeldig! Mister Hemdon was wat lengte betrof werkelijk beneden de middenmaat. Van zijn borstelige kruin tot zijn voeten mat hij misschien net anderhalve meter. Daar kwam nog bij, dat hij wat zijn omvang aanging, best meetelde. Was het vreemd, dat Arendsoog onwillekeurig moest denken aan een duikelaar? Mister Hemdon had nu eenmaal erg veel weg van zo'n mannetje, dat hoe je het ook duwde of gooide altijd weer met zijn tonronde lichaampje rechtop kwam te staan.

‘Ik veronderstel, dat u daarnet al een voorproefje hebt gehad van hetgeen u nog te wachten staat als er straks beweging komt in die dringende menigte,’ zei hij.

Mister Hemdon grinnikte. ‘Jullie moeten wel gedacht hebben: wat komt daar nu over de grond aankruipen! Ik wist zelf ook niet wat me overkwam. Het werd me daar tussen die mensen veel te warm en ik dacht: kom laat ik even wat frisse lucht happen. De mensen die vooraan stonden, herkenden me, knikten vriendelijk tegen me en lieten me door. Maar achter die eerste rij stond nog een rij en nog een... Enfin, om kort te gaan, ik werd al gauw bijna plat gedrukt. Ik kon nog maar één kant uit... naar beneden! Waarschijnlijk heeft die tactiek mijn leven gered,’ besloot hij dramatisch, terwijl hij het stof van zijn kleren sloeg. Hij wees over zijn schouder. ‘Ik zou haast gaan geloven, dat mijn dochter buiten mijn medeweten, alle bewoners van het fort en van Middleton heeft uitgenodigd!’

Het was wel een beetje overdreven. Middleton was altijd nog een plaats met ongeveer tienduizend inwoners en in het fort, dat tien mijl buiten de stad lag, waren driehonderd officieren, onderofficieren en manschappen gelegerd.

‘Tussen haakjes, mister Hemdon, hoe kwam het dat u mij onmiddellijk herkende?’ vroeg Arendsoog, die hier al enige tijd over nagedacht had. ‘Ann was een baby toen u haar het laatst zag. Ik was toen niet veel meer dan een knaap van een jaar of acht, misschien negen.’

‘Die vraag kan ik ook stellen,’ antwoordde mister Hemdon en met een bewonderenswaardige zelfkennis ging hij verder: ‘Maar ik veronderstel, dat je moeder wel verteld heeft hóé ik eruit zie... en dan kan het niet missen!’ Hij probeerde met zijn korte armpjes zijn ronde buik te omvatten. ‘Tja... je vroeg hoe ik jou herkende, Bob. Wel, om de waarheid te zeggen, jongen, ik dacht een moment dat je vader voor me stond. Toen ik je vader leerde kennen was hij ongeveer even oud als jij nu. Je lijkt op hem als twee druppels water.’

Heel even viel er een vreemde stilte in het kleine gezelschap. Het geroezemoes van de feestgangers scheen van heel ver te komen. De gedachten van Ann, mister Hemdon en Arendsoog waren bij hun vader en vriend, die door een troep gewetenloze schurken om het leven was gebracht. Deze gebeurtenis had Bob, die toen een jongen van een jaar of zestien was, doen besluiten zijn leven in dienst van de mensheid te stellen*. Vanaf dat moment had nog nooit een mens innood tevergeefs een beroep gedaan op de cowboy en zijn onafscheidelijke Indiaanse vriend Witte Veder.

Witte Veder! De Indiaan had zich tijdens het gesprek wat op de achtergrond gehouden. Arendsoog wenkte hem naderbij. 'Mister Hemdon, ik heb u nog niet laten kennismaken met mijn beste vriend, Witte Veder,' zei hij dan.

Het kleine dikke mannetje greep de hand van de Indiaan en schudde hem hartelijk. 'Wees welkom in mijn huis,' zei hij. 'Als je een vriend van Bob bent, ben je ook een vriend van mij.' Hij legde een hand op Anns arm. 'Zullen we eens proberen om door te dringen tot het middelpunt van de feestvreugde?' stelde hij voor. 'Per slot van zake zijn jullie hier niet gekomen om een praatje te maken met een vroegere buurman van jullie vader.' Hij zette zijn handen aan zijn mond en met een stem, die helemaal niet bij het lichaam hoorde, brulde hij: 'Mag de vader van de bruid er even door...!'

Het feest werd een groot succes. Mister Hemdon, die na zijn vertrek uit Arizona goed geboerd had, had niets nagelaten om het de gasten van zijn dochter en schoonzoon naar de zin te maken. Langs de muren van het grote vertrek waren een aantal zitjes gemaakt, waar de gasten – moe van het dansen en feestvieren – even konden uitblazen. Vijf meisjes met witte kapjes op het hoofd liepen af en aan met schalen vol heerlijkheden en bladen met vele soorten drankjes. In een hoek van het vertrek was een kleine verhoging gemaakt, waarop een orkestje zat. Ann, die vriendschap had gesloten met Liz, de jongste dochter van mister Hemdon, liet zich dóór een jonge officier naar de dansvloer leiden.

'Deze dans is een wisseldans!' riep de lange man, die het feest in goede banen leidde. 'Als de muziek...' Verder kwam hij niet...

De deur van de bibliotheek, die gelegen was naast het vertrek waar

* Zie: Arendsoog

het feest gegeven werd, werd opengegooid en een van de meisjes, die voor de dranken zorgde, verscheen in de opening. Een ogenblik stond ze als aan de grond genageld. Toen slaakte ze een doordringende gil en viel flauw... Het geluid van brekend glaswerk... De pianist sloeg van schrik een verkeerd accoord aan... Toen was het heel even doodstil. Het was de stilte voor de storm, want ze werd onmiddellijk gevolgd door een hels kabaal. Niemand wist wat er aan de hand was, maar iedereen had reeds een mening klaar en haastte zich om zijn buurman te vertellen wat er was gebeurd. Een van de vrouwelijke aanwezigen begon te gillen. Haar man wist niet beter te doen dan zijn grote hand op haar mond te leggen. Klokkoek, zei de vrouw en was gekalmeerd.

Arendsoog, die op de dansvloer stond, verontschuldigde zich haastig bij zijn vrouwelijke partner en liep naar het dienstmeisje, dat nog steeds op de drempel lag. Toen hij zich over haar bukte, bemerkte hij dat Witte Veder naast hem stond. Een vluchtig onderzoek wees uit, dat het meisje niets mankeerde.

Zoals altijd wanneer er een ongelukje gebeurt, vormde zich een kring van nieuwsgierigen. Iedereen had commentaar.

‘Haar hoofd hoog leggen!’ adviseerde een man, die eruit zag als een smid.

‘Nee, láág natuurlijk,’ wist een ander.

‘Ik heb vlugzout,’ riep een dame, terwijl ze in haar tasje zocht. Arendsoog keek een ogenblik hulpeloos om zich heen. Toen zag hij het geschrokken gezicht van mister Hemdon. ‘Kunnen we haar hier-naast brengen, mister Hemdon?’ vroeg hij.

Arendsoog keek Witte Veder even aan. De Indiaan begreep onmiddellijk wat er van hem werd verwacht. Hij tilde het meisje onder haar armen op. Arendsoog pakte haar benen. Op het moment, dat hij over de drempel stapte, begon er weer iemand te gillen...

Mister Hemdon greep met zijn handen naar het kleine, dikkê hoofd. Wat nu weer?! Hij keerde zich om en kwam tot de verbijsterende ontdekking, dat zijn pasgetrouwde dochter stond te gillen.

‘Hank! Waar is Hank! Hank moet daar zijn...!’ Ze snelde tussen de mensen door, duwde Arendsoog bijna omver en holde de bibliotheek in... Twee, drie seconden bleef ze in het midden van de kamer staan... Toen wierp ze zich snikkend op iets of iemand, dat half achter de bank lag.

Arendsoog stond een ogenblik aan de grond genageld. ‘Vlug, boy,’ siste hij dan. Snel lieten ze het dienstmeisje in een van de stoelen zakken.

Toen holde Arendsoog terug naar de deur, greep mister Hemdon bij zijn jasje, trok hem de kamer in en sloot de deur achter hem. 'Laat niemand binnen, mister Hemdon,' commandeerde hij de heer des huizes.

Hemdon liet zijn kleine, dikke lichaam tegen de deur vallen. Als iemand zou proberen om binnen te komen, zou dat in elk geval niet zonder moeite gaan!

Arendsoog knielde intussen naast de figuur achter de bank. Witte Veder trok het bruidje, dat volkomen over haar toeren was, overeind en zette haar in een stoel naast die waarin het bewusteloze dienstmeisje meer hing dan zat. Dan voegde e Indiaan zich weer bij zijn vriend.

'Knock out!' constateerde Arendsoog met een zucht van opluchting. Het had veel erger kunnen zijn. 'Hij heeft een flinke klap op zijn rechteroog gehad. Daarna is hij knock out gegaan!' Witte Veder knikte. Hij was het volkomen eens met de bevindingen van zijn vriend. Samen tilden ze de jongeman op en legden hem op de bank.

'Hij komt zo wel bij,' stelde Arendsoog het bruidje gerust. 'Iemand heeft hem een paar flinke klappen gegeven, dat is alles...'

De dochter van Hemdon beet op de punt van haar zakdoek en deed haar uiterste best om haar zenuwen in bedwang te houden. Arendsoog ging op de rand van haar stoel zitten. Hij legde een hand op haar bevende handen. 'Als je wilt, dat we er spoedig achterkomen wie je man dit pak slaag heeft gegeven, moet je proberen me te antwoorden, Mary,' zei hij zachtjes.

Mary knikte heftig. Ze deed haar uiterste best om zich te beheersen.

'Hoe wist je, dat Hank in dit vertrek was en waarom begon je te gillen?' vroeg Arendsoog.

Mary slikte een paar maal. 'Hank... Hank had het erg warm gekregen. Ik zei tegen hem: ga even naar hiernaast en trek je vest uit. Hij had zo'n strak vest aan met wel tien knoopjes.' Arendsoog knikte. Hij kon zich heel goed indenken, dat Hank het warm had gekregen in dat 'harnas'.

'Hank vond het een goed idee en verdween. Ik vond al, dat hij lang weg bleef, maar toen dat meisje plotseling begon te gillen...' Ze zweeg even. 'Ik weet niet... Misschien begrijp je het... Ik dacht ineens: er is iets gebeurd en Hank is in die kamer...'

Weet knikte Arendsoog. Hij keek naar het dienstmeisje, dat door Witte Veder bijgebracht werd.

Er werd geklopt. Hemdon deed de deur op een kier. 'Bob, de sheriff wil erin,' zei hij dan.

Arendsoog trok de schouders op. 'De sheriff kan ik niet tegenhouden, mister Hemdon,' zei hij. 'Laat u hem er maar in.'

Heel even deed Hemdon de deur open, juist lang genoeg om de sheriff binnen te laten.

Arendsoog keek de man aan. In zijn geklede kostuum had hij weinig van een sheriff weg. De cowboy had verondersteld, dat hij een van de gasten op het feest was geweest.

'Goedenavond sheriff,' groette hij.

De sheriff nam hem enkele ogenblikken op. 'Wie bent u, jongeman?' vroeg hij argwanend.

Hemdon, die in een helder ogenblik tot de ontdekking was gekomen dat er aan deze kant van de deur een sleutel zat, draaide hem om en voegde zich bij het gezelschap.

'Sheriff... ik heb je nog niet voorgesteld aan mijn jonge vriend,' zei hij. 'Dit is Bob Stanhope... Sheriff Awkwurst...' Arendsoog boog licht. 'Bob heeft een bijnaam...'

'Een ogenblikje, mister Hemdon,' viel Arendsoog hem in de rede. 'Ik wil de sheriff alleen mijn bijnaam noemen als hij mij belooft, dat die onder ons blijft!'

De sheriff-met-de-moeilijke-naam fronste de wenkbrauwen. 'Als u er prijs op stelt,' antwoordde hij dan een beetje uit de hoogte.

'Arendsoog!' zei Hemdon, die zich de kans niet wilde laten ontgaan om zijn beroemde gast voor te stellen.

'Wat...!' De sheriff greep verbijsterd naar zijn snor. 'Arendsoog! Maar waarom zei je dat niet onmiddellijk!' Hij greep Arendsoogs hand en schudde hem alsof hij hem nooit meer wilde loslaten. 'En dan moet dat Witte Veder zijn!' riep hij uit. Nu was de Indiaan aan de beurt om zijn hand tot moes te laten knijpen. 'Lieve help, Hemdon, ik wist niet dat je zulke beroemdheden onder je gasten had!'

Arendsoog kuchte bescheiden. 'Eh... sheriff, wat zou u ervan zeggen als we ons met de slachtoffers bezighielden?'

'Natuurlijk! Natuurlijk! Zeg het maar... Wat moet ik doen?' Arendsoog schoot in de lach. De sheriff was wel als een blad aan de boom omgedraaid. Ineen paar woorden vertelde hij dan wat hij van Mary had gehoord.

De sheriff bromde iets binnensmonds dat klonk als: 'Als mannen schrikken gaan ze slaan of schieten, als vrouwen schrikken gaan ze gillen!'

'Verder is het voor mij ook een raadsel wat er is gebeurd,' besloot Arendsoog. 'Maar misschien kan het dienstmeisje ons iets meer vertellen.'

Het meisje was bijgekomen en keek verwonderd om zich heen.

Arendsoog ging nu bij haar op de stoelleuning zitten en het duurde niet lang of hij had haar, povere, relaas gehoord. De hele avond was ze van de keuken naar de feestzaal en terug gelopen via de hal. Ze was doodmoe geworden van het tussen de mensen door laveren en plotseling had ze bedacht, dat ze ook via de bibliotheek in de gang, bij de keuken kon komen. Toen ze het vertrek binnengegaan was, had ze plotseling een paar benen achter de bank vandaan zien steken. Verder kon ze zich niets herinneren...

‘We zullen moeten wachten tot Hank weer bij bewustzijn is,’ gaf Arendsoog als zijn mening te kennen. ‘In feite weten we nog niets.’

HOOFDSTUK 2

Raadsels rond een amulet

De grote staande klok in de bibliotheek sloeg twee donkere slagen. Toen was het weer doodstil in het grote huis. De gasten waren allang vertrokken en de bewoners hadden zich ter ruste begeven. Hoewel Arendsoog voor zijn zuster een kamer had besproken in het grote Middleton Hotel, had mister Hemdon erop gestaan dat Ann deze nacht zou doorbrengen in zijn huis. Hank was, nadat hij verteld had wat hem was overkomen, met zijn jonge bruid en een blauw oog naar hun nieuwe huisje vertrokken. Het gezelschap in de bibliotheek bestond dan ook nog slechts uit vier personen: Arendsoog en Witte Veder, sheriff Awkwurst en de heer des huizes, mister Hemdon, die met de handen op de rug door het vertrek ijsbeerde.

‘Laten we alles nog eens rustig bekijken,’ stelde hij voor. En zonder antwoord af te wachten, ging hij verder: ‘Hank krijgt het warm tijdens het feest en besluit om hier zijn vest uit te trekken. Hij gaat de bibliotheek binnen, draait de lamp boven de tafel hoger en begint zijn jasje uit te doen. Op dat moment ziet hij plotseling, dat hij niet alleen in het vertrek is. Bij het bureau staat een onbekende man...Hank krijgt nauwelijks kans om zijn mond open te doen, want de kerel komt naderbij en slaat mijn schoonzoon knock out...’

‘Ik begrijp niet waarom Hank niet teruggeslagen heeft,’ mompelde de sheriff. ‘Hij is, naar ik meen, niet voor een kleintje vervaard.’

‘Vergeet niet, dat hij zijn kolbert aan het uittrekken is,’ zei Arendsoog zonder op te kijken. ‘Toen wij hem vonden was het kolbert van zijn schouders gegleden... Probeert u het maar eens, sheriff... In die houding zitten je armen als het ware gevangen in de mouwen...’

‘Maar Hank weet zeker, dat de kerel hem aanviel, toen hij bij de tafel stond,’ ging Hemdon onverstoorbaar verder. ‘En toch vonden we hem achter de bank...’

‘Als hij er zelf niet achter gekropen is – en dat lijkt me onwaarschijnlijk – blijft er maar één mogelijkheid over: die kerel heeft hem ernaartoe gesleept,’ antwoordde Arendsoog nuchter. ‘Waarom?’

‘We zijn al tot de conclusie gekomen, dat het waarschijnlijk was dat de kerel iets zocht in dit vertrek. Het is mogelijk, dat hij nog niet gevonden had wat hij zocht, toen Hank hem stoorde. Hij sloeg de jongeman neer en om te voorkomen, dat de eerste de beste die binnenkwam het lichaam zou zien liggen sleepte hij het achter de bank en ging verder met zijn onderzoek. Uit het feit, dat de onbekende inbreker niet meer in het vertrek was, toen het dienstmeisje binnenkwam, zouden we de conclusie kunnen trekken, dat hij intussen wel geslaagd was...’ zei Arendsoog.

Hemdon slaakte een diepe zucht. ‘Hij kan natuurlijk ook de moed hebben opgegeven,’ mompelde hij. ‘Wat een brutaliteit anders om in te breken in een huis vol mensen...’

‘Je kunt ook zeggen: wat slim bedacht,’ meende Arendsoog. ‘In een huis vol vreemden, valt één vreemde meer of minder niet op. Als hij betrapt werd hoefde hij alleen maar een excuus te bedenken om zijn aanwezigheid in dlt vertrek te verklaren. Zelfs u, mister Hemdon, wist niet precies wie er allemaal in uw huis waren. U hebt zelf gezegd, dat u de indruk had, dat uw dochter buiten uw medeweten de halve stad had uitgenodigd!’

‘Inderdaad,’ knikte Hemdon. ‘Maar waarom had hij dan geen excuus klaar toen Hank binnenkwam?!’ Het klonk triomfantelijk.

‘Waarschijnlijk zag hij onmiddellijk, dat hij met de bruidegom te maken had,’ veronderstelde Arendsoog. ‘Hij en uw dochter kenden de gasten natuurlijk wel allemaal. Hank zou zeker argwaan hebben gekregen...’

‘Het zijn allemaal veronderstellingen,’ viel de sheriff hem in de rede. En haastig voegde hij eraan toe: ‘Niet, dat ik het niet met u eens kan zijn, mister Stanhope... Maar we schieten er zo weinig mee op.’

‘Misschien schieten we er meer mee op dan we allemaal kunnen denken,’ antwoordde Arendsoog echter. ‘We hebben een paar minuten geleden verondersteld, dat de inbreker tussen het moment waarop hij Hank knock out sloeg en het ogenblik waarop het dienstmeisje binnenkwam gevonden had wat hij zocht...’

‘Of de moed had opgegeven om het nog ooit te vinden,’ bromde de sheriff.

Arendsoog scheen het niet te horen. ‘Toch mist mister Hemdon maar één voorwerp uit dit vertrek...’

Nu viel Hemdon hem in de rede. ‘Het kan niet, dat die kerel dat zocht. Een inbreker wil immers rijker worden van zijn inbraak! Het

ding, dat verdwenen is had geen enkele waarde.'

'Voor u!' vulde Arendsoog aan. 'Misschien voor de inbreker wel degelijk. Als een voorwerp waarde heeft voor iemand, wil dat niet altijd zeggen dat het veel geld waard is!'

Hemdon haalde de schouders op.

Arendsoog keek Witte Veder van opzij aan. De ogen van de Indiaan zeiden hem, dat Witte Veder het met hem eens was. 'Wilt u dat ding nog eens voor ons beschrijven, mister Hemdon?' vroeg, hij dan.

De gastheer liet duidelijk merken, dat hij het maar onzin vond, maar toch gaf hij gevolg aan het verzoek. 'Zoals ik al verteld heb was het een stukje hout. Het was: rond en ongeveer zo groot als... als... tja, laat 'ns zien... als bijvoorbeeld het insigne van de sheriff. Het was vrij dun. Misschien een halve centimeter...'

'Waarschijnlijk een schijfje van een dunne boomstam of van een tak,' mompelde Arendsoog.

'Juist,' knikte Hemdon. 'Aan de rand van het schijfje zat een gaatje, waardoor een dun reepje leer was getrokken.'

'Daarmee moest je het natuurlijk om je nek hangen,' veronderstelde Arendsoog.

'Ja, dat schijnt wel de bedoeling te zijn geweest,' antwoordde Hemdon. 'Dick, die mij het ding gaf, zei me dat het een amulet was of een talisman...'

'Het is niet noodzakelijk, maar het komt inderdaad vaak voor, dat men zo'n voorwerp dat geluk moet brengen om zijn nek hangt,' zei Arendsoog. 'In elk geval had ik daarnet gelijk, toen we het hadden over de waarde van dat ding!'

'Maar je krijgt er geen cent voor!' riep Hemdon, een beetje ongeduldig, uit. 'Een stukje hout... Nou en...!?'

'Nogmas, Hemdon, voor u had het geen waarde! U gelooft niet in gelukbrengers, in amuletten... Maar hoeveel mensen doen dat wèl...? Hoeveel mensen zitten er niet diep in de put als ze hun talisman kwijt zijn?'

'Tja, als je het zo bekijkt,' gaf Hemdon toe. 'Je zult wel gelijk hebben.'

'Ik vind het allemaal maar bijgeloof,' bromde de sheriff en hij geeuwde een keer nadrukkelijk.

'Ik geloof ook niet in de gelukbrengende kracht van een stukje hout, sheriff. Maar u zult de mensen de kost moeten geven, die dat wèl doen!' antwoordde Arendsoog. 'Enfin, laten we dat voorwerp

eens nader bekijken. Was het blank hout, mister Hemdon? Zaten er speciale kentekenen aan?’

‘Wel degelijk! Aan de ene kant was een gezicht getekend. Of laat ik liever zeggen: het gezicht was, heel primitief, uitgesneden. Twee ogen, een neus, een mond... De ogen waren kleine kuiltjes en in die kuiltjes waren twee hele kleine stukjes gouderts gelijmd of vastgeklemd...’

Arendsoog keek plotseling op. ‘Gouderts...!?’

‘Ja, ruw goud om zo te zeggen. Maar denk nu niet, dat die amulet nu plotseling toch wat waard blijkt te zijn... Het waren twee hele kleine stukjes. Korreltjes, eigenlijk. Misschien zat er maar een milligram zuiver goud in!’

Arendsoog was niet uit het veld geslagen. ‘Als de inbreker inderdaad alleen de amulet zocht, was het hem in elk geval niet te doen om het goud,’ concludeerde hij. ‘Voor één milligram goud pleeg je geen inbraak.’

‘Dat dacht ik ook,’ stemde Hemdon in.

‘Ik wilde nog één ding weten, mister Hemdon,’ ging Arendsoog verder.

‘U noemde de naam Dick... U had die amulet van Dick gekregen. Maar... mag ik zo vrij zijn om te vragen wie Dick is!?’

‘Natuurlijk! Awkwurst kent hem wel. Dick was mijn vroegere voorman. Hij heeft in de tijd, dat hij hier werkte een aardig centje opzij gelegd. Vier maanden geleden is hij getrouwd en hij heeft toen gelijk zijn ontslag genomen. Ik kan je wel zeggen, dat het mij speet... Dick was een voorman uit duizenden. Eerlijk, betrouwbaar, zuinig, hij dronk niet, had er bij de jongens de wind onder...’

‘Waarom nam Dick ontslag?’ wilde Arendsoog weten.

‘Hij kon een kleine ranch kopen bij Lansdon, ongeveer een dagreis van hier.’

‘Nog een nieuwsgierige vraag,’ zei Arendsoog. ‘Was Dick niet uitgenodigd voor het feest van vandaag?’

Hemdon stooft verontwaardigd op. ‘Natuurlijk! Mary, Liz en ook mijn vrouw waren gek op de voorman. Ik heb hem lang tevoren geschreven en hem uitgenodigd. Ik kreeg een lange brief, waarin hij schreef dat het hem heel erg speet, maar dat hij onmogelijk zijn ranch en vee drie dagen alleen kon laten. Daar zou het immers op neerkomen: één dag voor de heenreis, één dag voor de terugreis en op zijn minst zou hij hier toch een dag doorgebracht hebben.’

‘Was er dan niemand die de zaken voor hem kon waarnemen?’ vroeg Arendsoog argwanend.

Mister Hemdon begon te lachen. 'Je hebt niet goed geluisterd, Bob. Dick kon een kleine ranch kopen, heb ik gezegd. Een klein ranchgebouw, een stukje grond en ongeveer twintig stuks vee. Daar heb je geen personeel voor nodig!'

'Dus Dick woont daar alleen met zijn vrouw?'

'Dat is niet helemaal de waarheid. Er is nog een nee in huis, het kind van een overleden broer van Dick. Ik geloof, dat hij Allan heet. Het is een handig en geschikt joch van een jaar of vijftien, maar toch kan ik me indenken dat Dick hem de verantwoording niet durft te geven...'

Niemand sprak een woord, toen mister Hemdon zweeg.

'Zeg, Bob, je verdenkt Dick toch niet, wel...?' zei de gastheer dan.

'Ik heb er geen enkele reden voor, mister Hemdon. Maar ik kan u wel zeggen, dat ik graag eens een praatje zou maken met uw ex-voorman,' antwoordde Arendsoog. 'Om te beginnen zou ik wel eens willen weten hoe Dick aan de amulet kwam. Tussen haakjes, mister Hemdon: waarom en wanneer deed hij u dat ding cadeau?'

'Ik denk ongeveer twee weken voor zijn vertrek. Dat zou nu dus vier en een halve maand geleden zijn. Hij was naar Lansdon geweest om de ranch te bekijken, die te koop aangeboden werd. Toen hij terugkeerde was de koop gesloten. Hij bracht bij die gelegenheid de amulet mee. Het was een grapje van hem. Hij zei zoiets als: baas, ik hoop dat dit dingetje jou net zoveel geluk zal brengen als ik op jouw ranch heb gehad...'

Weer viel er een korte stilte.

'Ik geloof, dat Witte Veder en ik morgen maar eens een kijkje gaan nemen in Lansdon,' zei Arendsoog dan. 'Wilt u zo goed zijn voor ons een ruwe schets te maken, waarop de ligging van Dicks ranch aangegeven staat?'

'Met alle genoegen,' antwoordde Hemdon. 'Maar bedenk wel, Bob, voor mij hoeft je het niet te doen.' En lachend voegde hij eraan toe: 'Zó erg gehecht was ik niet aan dat gekke ding.'

'Laten we zeggen, dat ik mijn eigen nieuwsgierigheid wil bevredigen,' zei Arendsoog.

'Zoals je wilt, Bob. Ik denk niet, dat de sheriff er bezwaar tegen zal hebben.'

'Ik kan er geen bezwaar tegen hebben,' deed de sheriff alsof het hem speet. 'Lansdon ligt niet in mijn district. Wat onze vriend dáár uithaalt is de zaak van mijn collega...'

‘U doet net alsof ik op het punt sta een misdaad te begaan,’ protesteerde Arendsoog.

‘Hoor eens, Bob,’ maakte mister Hemdon een einde aan het late gesprek, ‘doe mij een plezier en laat Ann hier blijven zolang jullie weg zijn. Wat moet dat kind alleen in dat hotel...’

‘Heel graag, mister Hemdon. Ik zat net over Ann te piekeren... Als het niet te lastig is...’

‘Te lastig! Jongen, er is vandaag een dochter van mij het huis uitgegaan. Er verandert nu niets. Ann slaapt al in Mary’s kamer en ze kan ook háár plaats aan tafel krijgen...’

‘Heel hartelijk dank mister Hemdon. Het is een pak van mijn hart,’ zei Arendsoog.

‘Daar praten we niet over! Ik zou jou eerder moeten bedanken...’

‘En daar praten we óók niet over,’ lachte Arendsoog.

HOOFDSTUK 3

Allan helpt een handje...

‘En!’ zei Arendsoog, toen hij de deur van hun kamer in het Middleton Hotel achter zich dicht getrokken had.

‘Arendsoog gelijk hebben,’ antwoordde Witte Veder slechts. ‘Dit zijn vreemde zaak.’

‘Ik ben blij, dat je het met me eens bent,’ zuchtte Arendsoog. ‘Eerlijk gezegd vroeg ik me tijdens dat gesprek voortdurend af of ik niet van een mug een olifant maakte...’

Witte Veder trok de wenkbrauwen op. De betekenis van de uitdrukking, die Arendsoog gebruikte, ontging hem.

‘We mogen van geluk spreken, dat we de paarden meegenomen hebben met de trein,’ bromde Arendsoog, terwijl hij zijn schoenen losreeg. Hij wreef over zijn kleine teen, die pijnlijk gloeide. Hij had de hele dag het gevoel gehad of zijn schoenen zijn voeten afklemden... Wat liepen die glimmend gepoetste dingen moeilijk! Enfin, het leed was nu weer geleden. Morgen zou hij met dubbel genoeg in zijn rijlaarzen stappen!

Arendsoog raadpleegde de kaart, die mister Hemdon voor hem getekend had.

Onlangs het feit, dat ze de vorige avond laat naar bed gegaan waren, had het zonnetje hun er al vroeg weer uit gehaald. Nauwelijks een kwartier nadat zij in de grote benedenzaal van het hotel hadden ontbeten, waren zij vertrokken.

‘Hoe heette dat dorp ook weer, waar we een half uurtje geleden door kwamen?’ vroeg de cowboy.

‘Mij geloven, dat heten Cri.msbyladyron,’ antwoordde Witte Veder.

‘Zoiets was het wel,’ meende ook Arendsoog. ‘Volgens deze kaart moet dat dan Lansdon zijn.’ Hij wees naar een stadje aan de horizon. ‘Dat klopt ook wel... Kijk maar, hier ligt die hoge heuvel, die Hemdon als de bult van een kameel op de schets heeft aangegeven.’ Hij draaide het vel papier zó, dat; de ligging van de aangegeven punten op de kaart overeenkwam met de werkelijkheid.

Witte Veder boog zich naar hem over en samen bestudeerden zij de schets nauwkeurig.

‘Volgens mij moeten we nu naar het westen zwenken,’ zei Arendsoog na enige tijd.

De Indiaan stemde, zwijgend, in.

Arendsoog vouwde de kaart weer op en gaf zijn paard de sporen. In een flinke galop reden ze voorbij twee ranches, die echter geen van beide voldeden aan de beschrijving, die Hemdon van de ranch van Dick had gegeven. Na een klein half uur hield onze vriend zijn rijdier in.

‘We naderen het eind van onze tocht, boy. Dàt moet het zijn!’ Hij wees met gestrekte arm naar een kleine ranch, half verscholen achter een groepje bomen. ‘Een idyllisch plekje voor een jong getrouwd paar,’ zei hij lachend. ‘Kom, we zullen eens kijken of Dick thuis is.’

Voor het kleine ranchgebouw stegen zij af. Een jongeman van een jaar of zestien was zo druk bezig de gevel van het huisje van een nieuwe verflaag te voorzien, dat hij de ruiters pas opmerkte toen zij nog slechts een twintigtal meters van de ranch verwijderd waren. Met een lenig sprongetje wipte hij van de stellage, die gebouwd was uit twee tonnen en een dunne plank. ‘Goedemiddag,’ groette hij, terwijl hij met de rechterhand een klodder witte verf door zijn haar wreef.

‘Goedemiddag,’ groette Arendsoog terug. ‘Als ik me niet vergis ben jij Allan, is het niet?’

De mond van de jongen zakte een klein stukje open. ‘Hoe weet u dat! Ik heb u nog nooit gezien...’

‘Ik jou ook niet,’ antwoordde Arendsoog laconiek. ‘En toch weet ik hoe je heet. Rarara! Het is niet zo’n grote puzzel hoor,’ voegde hij er onmiddellijk aan toe. ‘Mister Hemdon, de vroegere baas van je oom, heeft me verteld hoe je heette.’

De jongeman knikte begrijpend. ‘Komt u uit Middleton?’ vroeg hij dan, nieuwsgierig.

‘Ja, Wij zijn vanmorgen vertrokken.’

‘Poeh...! Dan hebt u wel flink doorgereden. De zon staat nog vrij hoog,’ riep Allan bewonderend uit. En onmiddellijk liet hij zijn blik gaan over de paarden van de twee vrienden. ‘Met zulke paarden moet je ook wel hard kunnen rijden,’ zuchtte hij dan, een beetje jaloers.

‘Zou jij ze wat eten en drinken willen geven, Allan?’ vroeg Arendsoog, die veronderstelde, dat hij de jongen daar een plezier mee deed.

‘Graag sir!’ antwoordde Allan grif. ‘En ik zal meteen ook oom Dick waarschuwen. Hij is achter de ranch aan het werk. Ik zal u eerst even